

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

CỨU TÌNH LANG, ĐÌNH ĐANG DỪNG QUỶ KẾ

Tối hôm ấy, Thạch Phá Thiên đi ngủ sớm, nhưng chàng nằm trên giường, ngổn ngang trăm mối tơ bận lòng, trần trọc mãi đến nửa đêm mới thiêm thiếp ngủ đi.

Chàng còn đang ngon giấc bỗng ngoài cửa sổ có mấy tiếng gõ lách cách. Thạch Phá Thiên trở mình ngồi nhòm dậy. Chàng sực nhớ đến những lần trước vào quãng nửa đêm, Đình Đang mò đến tìm mình cũng gõ cửa làm hiệu như vậy. Chàng buột miệng hỏi:

-Có phải Đình Đình ...

Chàng nói được mấy tiếng rồi im bật. Bất giác chàng buông một tiếng thở dài lẩm bẩm:

-Mình phát điên rồi hay sao ? Đình Đình Đang Đang đã theo Thiên ca là ý trung nhân của nàng đi rồi. Khi nào nàng còn trở lại kêu ta nữa ?

Bỗng thấy cánh cửa từ từ mở ra. Một người lệ làng như mèo nhảy vào, bật lên tiếng cười hích hích. Nàng chẳng phải Đình Đang thì còn ai nữa ? Nàng chạy đến trước giường vừa cười vừa khẽ hỏi:

-Sao Thiên ca lại gọi có nửa câu ? Đình Đình Đang Đang biến thành Đình Đình.

Thạch Phá Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chàng “ủa” lên một tiếng rồi từ trên giường nhảy xuống hỏi:

-Sao Đình Đình Đang Đang còn trở lại đây ?

Đình Đang toét miệng cười đáp:

-Tiểu muội nhớ Thiên ca nên trở lại thăm không được hay sao ?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

-Đình Đình Đang Đang đã gặp Thiên ca chân chính sao lại còn đến kiếm Thiên ca giả làm chi ?

Đình Đang đáp:

-Úi chà ! Thiên ca phát cáu rồi phải không ? Thiên ca ơi ! Ban ngày tiểu muội đánh Thiên ca một cái tát, Thiên ca còn giận tiểu muội không ?

Nàng nói xong đưa tay lên khẽ vuốt má Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng phát tiết từ bàn tay mịn màng mềm mại sờ nó thì không khỏi rạo rực trong lòng. Chàng ấp úng nói:

-Ta không giận đâu. Đinh Đinh Đang Đang ! Đinh Đinh Đang Đang đừng đến với ta nữa. Ta chỉ là người nàng đã nhìn lầm. Đinh Đinh Đang Đang không kêu ta là quân lừa gạt đã là hay lắm rồi.

Đinh Đang dụ dằng nói :

-Anh chàng lừa gạt kia ! Trời ơi ! Nếu Thiên ca quả là anh chàng lừa gạt thì không chừng tiểu muội lại càng thích hơn, Thiên ca là người chính nhân quân tử, thiên hạ hiếm có và đã báỉ đường thành thân với tiểu muội mà thủy chung ... cthủy chung không coi tiểu muội là vợ.

Thạch Phá Thiên toàn thân phát nhiệt, bất giác chàng hổ thẹn vô cùng đáp:

-Ta ... ta không phải là người chính nhân quân tử. Chẳng phải là ta không nghĩ đến ... nhưng mà ta ... không dám ... may mà chúng ta chưa có gì với nhau, không thì thật là phiền.

Đinh Đang lùi lại một bước ngồi xuống cạnh giường hai tay bưng mặt rồi nghẹn ngào thút thít.

Thạch Phá Thiên chân tay luống cuống vội hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Làm sao thế ?

Đinh Đang vừa khóc vừa đáp:

-Tiểu muội ! ... biết Thiên ca là người chính nhân quân tử. Nhưng người ta ... người ta lại không nghĩ thế. Tiểu muội có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa sạch được tiếng nhơ này. gã Thạch Trung Ngọc kia bảo tiểu muội đã cùng Thiên ca báỉ thiên địa, cùng nhập động phòng, gã không chịu nhận tiểu muội nữa.

Thạch Phá Thiên dậm chân nói:

-Thế thì ... biết làm thế nào được ? Đinh Đinh Đang Đang bất tất phải nóng nảy. Để ta đến bảo y là ta với nàng vẫn còn thanh bạch, kính trọng nhau như ... như gì nhỉ ?

Đinh Đang không nhịn được đang khóc mà phải bật cười nói tiếp :

-Kính trọng nhau như tân khách. Nhưng không được đâu, người ta bảo là vợ chồng mới kính trọng nhau như khách.

Thạch Phá Thiên nói:

-Ừa ! Xin lỗi. Ta nói lỡ lời. Ta nghe Cao Tam nương tử đã nói nhưng không hiểu rõ ý nghĩa, nên mới bắt chước.

Đinh Đang không nhịn được lại bật lên tiếng khóc, nói:

-Gã giận Thiên ca đến chết. Thiên ca có nói gã cũng chẳng tin đâu.

Thạch Phá Thiên mừng thầm nghĩ bụng:

-Gã không yêu nàng thì ta yêu nàng.

Nhưng chàng biết câu này nói ra không được.

Rồi chàng đáp:

-Vậy thì biết làm thế nào ? Biết làm thế nào ? Hỡi ơi ! Mọi việc đều tại ta không tốt, nên mới để lụy cho Đinh Đinh Đang Đang.

Đinh Đang khóc nói:

-Giữa y với Thiên ca đã không thân thích lại chưa từng quen biết, Thiên ca cũng chẳng có ân tình chi với y, thế mà cùng ý trung nhân của y làm lễ bái đường thành thân động phòng hoa chúc. Vậy y không cảm hận Thiên ca thì còn cảm hận ai nữa? Giả tử y ... cũng như bọn Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình đã được Thiên ca cứu mạng và là đại ân nhân của y thì dĩ nhiên bất luận Thiên ca bảo sao y cũng tin như vậy.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

-Đúng, đúng ! Đinh Đinh Đang Đang ! Ta rất băn khoăn về điểm này. Vậy chúng ta phải nghĩ cách nào mới được ! À ! Phải rồi ! Đinh Đinh Đang Đang nhờ gia gia đến nói rõ cho y biết, được không ?

Đinh Đang dậm chân vừa khóc vừa nói:

-Không ăn thua ! Không ăn thua ! Y ... Thạch Trung Ngọc chỉ trong một sớm một chiều là uổng mạng. Chúng ta đi đâu kiếm được gia gia ngay trong chốc lát.

Thạch Phá Thiên vô cùng kinh hãi hỏi lại:

-Tại sao mà y mất mạng trong một sớm một chiều được ?

Đinh Đang đáp:

-Bạch Vạn Kiếm ở phái Tuyết Sơn trước kia nhận lầm Thiên ca là Thạch Trung Ngọc nên mới bắt Thiên ca. may mà gia gia cùng tiểu muội cứu mạng được cho Thiên ca không thì hẳn áp tải Thiên ca về thành Lăng Tiêu và đã bị chết dưới muôn ngàn lưỡi đao chém thành muôn đoạn. Thiên ca có nhớ không ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dĩ nhiên là ta nhớ chứ. Trời ơi ! Hồng to rồi ! Lần này chắc Thạch trang chúa cùng Bạch sư phó lại đưa y lên thành Lăng Tiêu rồi.

Đinh Đang vừa khóc vừa đáp:

-Người phái Tuyết Sơn cảm hận y thấu xương, một mình y đến thành Lăng Tiêu thì còn sống làm sao được ?

Thạch Phá Thiên nói:

-Đúng thế ! Người phái Tuyết Sơn hết lần này qua lần khác đến bắt ta thì câu chuyện không phải tầm thường. Có điều bọn họ nể mặt vợ chồng Thạch trang chúa không chừng chỉ mắng “Thiên ca” của Đinh Đinh Đang Đang mấy câu là xong cũng nên.

Đinh Đang nghiêng răng nói:

-Sao Thiên ca nói coi bộ dễ dàng thế ? Nếu họ chỉ trách mắng qua loa thì trách mắng ở đây không được ư ? Hà tất phải áp giải y đường xa vạn dặm về thành Lăng

Tiêu. Vì việc bắt y mà phái Tuyết Sơn đã chết mất bao nhiêu nhân mạng, Thiên ca có biết không ?

Thạch Phá Thiên toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng biết phái Tuyết Sơn phái người đến Giang Nam đúng là bị tử thương khá nhiều. Chưa kể đến những vụ Thạch Trung Ngọc phạm tội tại thành Lăng Tiêu chắc là ghê gớm lắm. Ngay một món nợ ở Giang Nam này cũng quyết không thể chỉ trách mắng mấy câu là xong.

Đinh Đang lại nói:

-Thiên ca ! Y đúng là đã phạm tội thì dù có chết uống mạng cũng thế thôi. Đáng tiếc vợ chồng Thạch trang chúa là những người giàu lòng nghĩa hiệp mà cũng sẽ bị mất mạng mới đau lòng.

Thạch Phá Thiên nháy lên, run run hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang ... nói sao ? Vợ chồng Thạch trang chúa cũng phải thường mạng ư ?

Thạch Thanh và Mẫn Nhu mấy bữa nay đối xử với chàng bằng một mối thâm tình thâm hậu. Tuy ông bà nhận làm người, nhưng cũng là những nhân vật đối với chàng tốt nhất ở trên đời. Nên chàng vừa nghe nói đến hai ông bà sắp nguy đến tính mạng thì chàng lo lắng vô cùng !

Đinh Đang nói:

-Vợ chồng Thạch trang chúa là song thân của y. họ đưa y đến thành Lăng Tiêu chẳng lẽ để mặc y chết ư ? Dĩ nhiên hai người phải năn nỉ với Bạch lão tiên sinh. Nhưng nhất định Bạch lão tiên sinh không chịu tha đâu, và phải giết y cho hả giận. Vợ chồng Thạch trang chúa tất phải hộ vệ cho con. Rồi đến lúc tối hậu tất sinh chuyện động võ. Thiên ca thử nghĩ mà coi. Trong thành Lăng Tiêu không biết bao nhiêu là tay cao thủ lại chiếm được thượng phong về địa lợi. Vợ chồng Thạch trang chúa cùng Thạch Trung Ngọc nữa mới là ba người thì đối địch với bọn họ làm sao cho nổi ? Tiểu muội thấy Thạch phu nhân mấy bữa nay đối với Thiên ca rất chân thành. Tiểu muội e rằng chính má ruột của Thiên ca cũng không thương yêu Thiên ca đến thế. Bà ... bà ta chắc là phải chết ở trong thành Lăng Tiêu mất.

Đinh Đang nói xong hai tay bưng mặt khóc nức nở.

Thạch Phá Thiên bầu máu nóng sôi lên sùng sục, chàng nói:

-Vợ chồng Thạch trang chúa có nạn, bất luận thành Lăng Tiêu hung hiểm tới đâu ta cũng phải đi cứu viện mới xong. Nếu không cứu được hai người thì ta cũng chết luôn tại đó, quyết không sống một mình, Đinh Đinh Đang Đang ! Ta đi đây !

Đinh Đang nắm tay áo chàng hỏi:

-Thiên ca định đi đâu ?

Thạch Phá Thiên đáp :

-Ta định đi suốt ngày đêm đuổi theo bọn họ để cùng đến thành Lăng Tiêu.

Đinh Đang nói:

-Tiểu muội nghe nói Uy Đức tiên sinh Bạch lão gia tử võ công ghê gớm lắm, lại còn bọn Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý đều là những tay cao thủ ghê gớm. Dù cho võ công Thiên ca có hơn họ, nhưng trong thành Lăng Tiêu cơ quan trùng điệp. Lưới đồng tên độc không biết bao nhiêu mà kể, Thiên ca vô ý bước trúng thì có bản lĩnh thông thần cũng khôn bề toàn mạng.

Thạch Phá Thiên nói:

-Dù sao ta cũng đành chịu.

Đinh Đang nói:

-Thiên ca nóng nảy sính cường thì chỉ là cái dừng của kẻ thất phu. Nếu Thiên ca chết trong thành Lăng Tiêu thì liệu có cứu được vợ chồng Thạch trang chúa không ? Thiên ca mà mất mạng thì tiểu muội cũng thương tâm vô cùng và không thể sống được.

Thạch Phá Thiên nghe Đinh Đang nói năng có vẻ tha thiết thì không khỏi động tâm, trong lòng hồi hộp, chàng đáp bằng một giọng run run:

-Đinh Đinh Đang Đang đối với ta sao mà đầm thắm thế ? ... Ta lại không phải là Thiên ca của Đinh muội.

Đinh Đang thở dài nói:

-Thiên ca và Thạch Trung Ngọc giống nhau như đúc, trong lòng tiểu muội lúc nào cũng chỉ thấy là một. Hướng chỉ tiểu muội cùng Thiên ca ở với nhau lâu ngày mà Thiên ca đối với tiểu muội vẫn một lòng hậu đãi.

Nàng nắm lấy hai tay Thạch Phá Thiên nói tiếp:

-Thiên ca ! Thiên ca hứa với tiểu muội đi. Bất luận thế nào Thiên ca cũng không được chết.

Thạch Phá Thiên nói:

-Nhưng ta chẳng thể nào bỏ không cứu ông bà Thạch trang chúa được !

Đinh Đang nói:

-Tiểu muội có một kế, nhưng nói ra chỉ sợ Thiên ca nghi ngờ tiểu muội có lòng hiểm ác.

Thạch Phá Thiên vội đáp:

-Nói mau đi ! Lòng dạ Đinh Đinh Đang Đang có lý nào ta không hiểu rõ.

Đinh Đang trầm ngâm một lát rồi ngần ngại nói:

-Thiên ca ! Vụ này theo kế của tiểu muội thì bất lợi cho Thiên ca nhiều mà đem lại tiện nghi cho Thạch Trung Ngọc một cách quá đáng. Bất cứ ai biết ra đều bảo tiểu muội giương bẫy để Thiên ca chui vào, không được đâu. Việc này không thể làm thế được, mặc dầu đó là một kế vẹn toàn, song rất bất công.

Thạch Phá Thiên nóng nảy hỏi:

-Kế ấy là kế gì ? Bất luận biện pháp nào hễ cứu được ông bà Thạch trang chúa thì dù ta có bị thiệt thòi đến đâu cũng chẳng hề chi.

Đinh Đang nói:

-Thiên ca ! Nếu Thiên ca bắt buộc tiểu muội không nói không được, thì tiểu muội đành phải chiều ý Thiên ca mà nói ra. Có điều nếu Thiên ca ứng làm theo cách đó thì tiểu muội chẳng xứng ý chút nào. Trước hết tiểu muội hãy hỏi Thiên ca: Vì lẽ gì mà người phái Tuyết Sơn lại thống hận Thạch Trung Ngọc đến thế ? Họ ráng tìm cách giết y cho bằng được mới nghe ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dường như Thạch Trung Ngọc nguyên là đệ tử phái Tuyết Sơn và đã phạm tội trọng đại theo quy củ của môn phái. Y ở thành Lăng Tiêu đã làm cho tiểu thư con gái Bạch sư phó phải thối oan, lại còn liên lụy cả đến sư phụ y là Phong Vạn Lý. Nghe đâu Phong sư phó bị Bạch lão tiên sinh chặt đứt một cánh tay. Không chừng y còn làm những việc bại hoại khác nữa.

Đinh Đang nói:

-Đúng thế ! Vì Thạch Trung Ngọc làm chết người nên bọn họ muốn giết y để thường mạng. Thiên ca có làm chết tiểu thư Bạch sư phó không ?

Thạch Phá Thiên sửng sốt hỏi:

-Ta ư ? Dĩ nhiên ta không làm chuyện đó, Bạch sư phó tiểu thư ta chưa từng gặp qua bao giờ.

Đinh Đang nói:

-Thế thì phải rồi. Kế hoạch của tiểu muội nghĩ ra rất giản dị. Theo kế ấy Thiên ca hóa trang làm Thạch Trung Ngọc theo ông bà Thạch trang chúa đến thành Lăng Tiêu, chờ tới lúc bọn họ sắp giết Thiên ca hãy lộ chân tướng xưng danh là Cửu Táp Chung chứ không phải Thạch Trung Ngọc. Bọn họ muốn giết Thạch Trung Ngọc mà không phải giết Thiên ca. Nhiều lắm họ thóa mạ Thiên ca một lúc về tội hóa trang để lừa gạt họ là cùng. Chung qui họ vẫn phải tha Thiên ca, bọn họ đã không ại sát Thiên ca thì ông bà Thạch tang chúa chẳng việc gì phải động thủ và dĩ nhiên không có chuyện gì là nguy hiểm.

Thạch Phá Thiên trầm ngâm nói:

-Kế ấy tuy diệu nhưng thành Lăng Tiêu ở tận bên Tây vực, đường xa hàng mấy ngàn dặm mà đi cùng bọn Bạch sư phó, ta e rằng ... mình chỉ nói mấy câu là bị lộ tẩy ngay. Đinh Đinh Đang Đang ! Chắc Đinh muội cũng biết rằng ta đây miệng lưỡi vụng về, đâu có bằng anh chàng ... Thạch Trung Ngọc đó được ? YY thông minh lanh lợi gấp mấy ta.

Đinh Đang cười nói:

-Điều đó tiểu muội đã nghĩ đến rồi, Thiên ca chỉ cần bôi một chút thuốc có chất độc vào cổ họng cho sưng lên, giả vờ bị nẩy ung nhọt rồi đừng nói gì nữa. Sau khi hết sưng rồi, vẫn giả trang biến thành người câm thì bại lộ thế nào được.

Nàng buồn tiếng thở dài ngồi xuống cạnh giường, buồn rầu nói tiếp:

-Thiên ca ! Biện pháp đó tuy tuyệt diệu, nhưng khiến cho Thiên ca phải hy sinh nhiều quá, tiểu muội thật áy náy.

Thạch Phá Thiên nghe Đinh Đang nói ra vẻ yêu đương thương xót chàng lắm, đừng nói chuyện bảo chàng giả câm, dù có được vì nàng mà chết, chàng cũng mạnh dạn tiến lên, tuyệt không ngần ngại. Chàng đáp:

-Hay lắm ! Kế ấy tuyệt diệu ! Nhưng ta làm thế nào để tìm Thạch Trung Ngọc bây giờ ?

Đinh Đang đáp :

-Đoàn người hiện đang ngụ ở thị trấn Hoàn Thạch về phía Tây. Bây giờ chúng ta qua đó. Tiểu muội biết phòng ngủ của Thạch Trung Ngọc rồi chúng mình cứ len lén đi vào, Thiên ca đổi quần áo cho y. Sáng sớm mai Thiên ca bắt đầu cất tiếng rên rỉ nói ấp úng là cổ lên ung nhọt. Sau đó chờ bao giờ Bạch lão tiên sinh định giết, Thiên ca hãy mở miệng lên tiếng.

Thạch Phá Thiên vui mừng nói:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Biện pháp này hay quá ! Sao Đinh Đinh Đang Đang nghĩ ra được ? Giỏi đấy !

Đinh Đang lại dặn:

-Dọc đường là ai hỏi, Thiên ca cũng đừng nói gì hết. Dù là với ông bà Thạch trang chúa, Thiên ca cũng đừng hỏi, đừng có một chút gì ra hiệu ngấm ngầm cho họ biết. Bọn Bạch sư phó tính quái lắm đấy, chỉ hờ một tý là họ sinh lòng ngờ vực ngay. Như vậy công cứu ông bà Thạch trang chúa sẽ hỏng bét.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-Cái đó tiểu huynh biết rồi, họ là Đinh muội còn phải dặn dò. Dù họ có giết, ta cũng không mở miệng đâu. Chúng ta đi thôi !

Đột nhiên có tiếng kẹt cửa rồi thanh âm một cô gái cất lên:

-Thiếu gia ! Thiếu gia đừng mắc bẫy cô ta !

Ngoài cửa chỉ thấy bóng một thiếu nữ lơ mờ vì đang lúc đêm tối. Thiếu nữ này chính là Thị Kiếm.

Thạch Phá Thiên áp úng hỏi ngay:

-Thị ... Kiếm ... Sao lại bảo ta mắc bẫy y ? ...

Thị Kiếm đáp:

-Tiểu tỳ đứng ngoài cửa phòng đã nghe hết rồi. Đinh cô nương đây chẳng tử tế gì đâu. Vì cô ta muốn cứu “Thiên ca” nào đó, nên gạt thiếu gia đi chết thay cho gã mà thôi.

Thạch Phá Thiên đáp:

-Không phải đâu ! Đó là Đinh cô nương, nghĩ giúp ta một biện pháp để cứu Thạch trang chúa và Thạch phu nhân đấy chứ !

Thị Kiếm vội nói:

-Thiếu gia nên nghĩ cho kỹ. Bọn họ chẳng tử tế gì với thiếu gia đâu !

Đinh Đang cười lạt nói:

-Giỏi lắm ! Người là kẻ thân cận chân bang chúa mà lại “ăn cây táo rào cây xoan đâu” dám đến đây phá đám ?

Rồi nàng quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

-Thiên ca ! Hoài hơi mà nói với con tiểu tiện nhân này làm gì. Thiên ca đi hỏi Trần hương chủ lấy một nắm muối hương, và nhớ kỹ đừng tiết lộ kế hoạch của chúng ta. Lấy được muối hương rồi Thiên ca ra chờ tiểu muội ở ngoài cửa lớn.

Thạch Phá Thiên hỏi :

-Lấy muối hương làm chi ?

Đinh Đang đáp:

-Rồi Thiên ca sẽ biết. Lẹ lên ! Lẹ lên !

Thạch Phá Thiên gạt đầu, đẩy cửa lui ra.

Đinh Đang cười lạt bảo Thị Kiếm:

-Con nha đầu này ! Mi là người có lương tâm đấy !

Thị Kiếm bật lên tiếng la hoảng, xoay mình chạy trốn.

Đinh Đang khi nào để cho thị thoát thân ? nàng nhảy xổ lại phóng cả song chưởng ra đánh trúng lưng đối phương.

Đáng thương cho một cô gái, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường bị chết ngay lập tức.

Đinh Đang toan vượt cửa sổ ra luôn. Song nàng chợt nhớ ra điều gì, lại quay vào xé nát quần áo Thị Kiếm ra rồi đặt thi thể lên giường Thạch Phá Thiên, kéo chăn đắp lên. Nàng làm như vậy là có ý để sáng hôm sau bang Trường Lạc phát giác ra vụ này đều cho là Thị Kiếm bị cưỡng gian, nhưng thị không chịu, dùng sức chống cự, nên bị Thạch Phá Thiên nổi giận đánh chết.

Vụ này xảy ra rồi, mấy hôm sau lại không thấy Thạch Phá Thiên trở về, bọn họ vì thẹn mà lánh mặt đi mấy bữa, nên không phải người chạy đi tìm kiếm.

Đinh Đang dần cảnh xong len lén ra ngoài cửa lớn đứng chờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Thạch Phá Thiên trở ra nói:

-Lấy rồi !

Đinh Đang khen :

-hay lắm !

Hai người rảo bước ra đi đến bờ sông xuống ngay con thuyền nhỏ.

Đinh Đang bới thuyền đi chừng mấy dặm rồi bỏ thuyền lên bờ.

Hai người đi tới gốc cây liễu đã thấy hai con ngựa buộc ở đó chờ đợi.

Đinh Đang nói:

-Lên ngựa đi !

Thạch Phá Thiên khen rằng:

-Đinh Đinh Đang Đang thật là chu đáo, chuẩn bị cả ngựa để đi cho chóng.

Đinh Đang đỏ mặt lên nói:

-Cái gì mà chu đáo với chẳng chu đáo ? Đây là ngựa của gia gia. Tiểu muội không ngờ Thiên lại vội vàng đi cứu trợ vợ chồng Thạch Thanh đến thế !

Thạch Phá Thiên không hiểu tại sao Đinh Đang lại đột nhiên lộ vẻ giận dữ, nhưng chàng không dám nói nhiều, lên ngựa đi ngay.

Hai người đi luôn bốn ngày mới đến ngoài thị trấn Hoành Thạch, liền xuống ngựa tiến vào thành.

Đinh Đang dẫn chàng đến ngoài cổng khách sạn Tứ Hải, khẽ bảo chàng:

-Vợ chồng Thạch trang chúa cùng Thạch Trung Ngọc ngủ tại một trong hai gian phòng rộng lớn về mé đông, ở gian thứ hai.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Cả ba người ngủ chung trong một phòng ư ? Mình vào lỡ ra Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân phát giác thì sao ?

Đinh Đang đáp:

-Hừ ! Cha mẹ sợ cậu con bỏ trốn nên ở cùng phòng để tiện ngày đêm canh giữ. Họ chỉ cần giữ thể diện anh hùng nghĩa iệp cho mình còn con thì sống chết mặc. Cái thứ cha mẹ ấy kể ra thiên hạ cũng hiếm.

Giọng nói Đinh Đang đầy vẻ tức giận.

Thạch Phá Thiên thấy nàng đột nhiên nổi nóng không biết nói thế nào, chỉ hỏi khẽ :

-Bây giờ làm gì đây ?

Đinh Đang đáp:

-Thiên ca đốt muội hương nhét vào khe cửa sổ. Chờ cháy hết muội hương, vợ chồng Thạch trang chúa mê đi, rồi đẩy cửa sổ tiến vào, ôm lên Thạch Trung Ngọc đem ra là xong. Khinh công của Thiên ca không phải tầm thường có thể vượt tường vào, bọn bạch sư phó không phát giác được đâu. Còn tiểu muội kém cỏi đành đứng chờ Thiên ca ở dưới hiên kia.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-À ra thế đấy ! Bọn Trần hương chủ bắt người phái Tuyết Sơn, chắc họ cũng dùng cách này, phải không ?

Đinh Đang gật đầu đáp:

-Chính thế ! Đây là tam pháo bảo của quý bang cực kỳ ghê gớm, linh nghiệm vô song. Không thì bọn đệ tử phái Tuyết Sơn há phải hạng tâm thường, đâu có thể bắt họ một cách dễ dàng ? Dù sao, Thiên ca cũng phải cẩn thận chớ để phát ra tiếng động, vì vợ chồng Thạch trang chúa cònghê gớm hơn bọn đệ tử phái Tuyết Sơn nhiều.

Thạch Phá Thiên theo lời, bật lửa lên thắp muội hương. Tuy còn ở ngoài chỗ trống mà hơi hương cũng đủ làm cho người ta phải nhức đầu, hoa mắt.

oOo